

PROIECTUL NAȚIONAL

ALBUMUL MUZICAL

BOOKLET EXTINS

CAPITOL • POVESTE • CÂNTEC

DESCRIERI EDITORIALE ȘI VERSURI

17 PIESE • 15 CAPITOLE • EPILOG • BONUS

DESPRE ACEST BOOKLET

CAPITOL • POVESTE • CÂNTEC

Cele 16 piese principale urmează în ordine capitolele 1–15 și epilogul cărții „Proiectul Național”. Înaintea versurilor, fiecare piesă primește o analiză editorială distinctă: nucleul capitolului, scenariul uman, sensul imaginilor și legătura dintre deznodământul cântecului și soluția propusă de carte. Piesa bonus «Rămâi cel ce alege» extinde tema tehnologiei prin relația dintre om și Inteligența Artificială.

PRINCIPIUL EDITORIAL

Descrierile nu sunt deduse doar din titlurile pieselor. Ele pornesc din teza, conflictul și concluzia capitolului corespunzător, păstrând legătura directă dintre arhitectura cărții și narațiunea muzicală.

CREAT PRIN AUGMENTARE COGNITIVĂ HUMAN-AI

Această lucrare a fost realizată printr-un proces de colaborare Human-AI. Concepția, direcția creativă, criteriile de valoare, selecția, reviziile și validarea finală aparțin autorului uman. Inteligența artificială a fost utilizată pentru explorarea ideilor, dezvoltarea variantelor, structurare, analiză și accelerarea procesului de creație.

AI nu a înlocuit autorul. A extins capacitatea acestuia de a transforma intenția în rezultat.

CUPRINS

01	OAMENII BUNI NU MAI TAC
02	CERUL S-A DESCHIS
03	ȚARA NETERMINATĂ
04	ÎNTRE DOUĂ ROMÂNII
05	DE CE TREBUIE SĂ PLECI
06	VIITORUL ÎN RATE
07	COPII NĂSCUȚI DEPARTE
08	DIN LABIRINT SPRE VIITOR
09	LA RĂSCRUCEA LUMII
10	CÂND MUNCA TA DEVINE LIBERTATE
11	VIITORUL ÎL FACEM AICI
12	SĂ ȘTIM SĂ MERGEM MAI DEPARTE
13	LA MARGINEA FURTUNII
14	DĂ-MI UN MOTIV SĂ ALEG
15	SUNT LIBER SĂ ALEG
16	EPILOG
BONUS	RĂMÂI CEL CE ALEGE

01

OAMENII BUNI NU MAI TAC

Capitolul 1 — Prefață: De la dezamăgirea tranziției la arhitectura reconstrucției

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Prefața cărții pornește de la dezamăgirea tranziției, dar refuză să rămână în registrul revoltei. Experiența autorului în instituții, inginerie și infrastructuri critice conduce la o concluzie matură: o țară nu este schimbată de indignare, de înlocuirea unor persoane sau de apariția unui salvator, ci de arhitectură, competență, continuitate și răspundere. Întrebarea decisivă nu mai este cine ne va salva, ci ce construim noi și ce lăsăm generației următoare.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Piesa mută această idee din plan doctrinar în casele oamenilor. Lumina aprinsă târziu și întrebările rămase pe mese sugerează o societate care vede degradarea, dar încă ezită să intervină. Personajul colectiv este alcătuit din oameni obișnuiți - profesori, agricultori, muncitori, medici, tehnicieni, militari - care țin țara în funcțiune fără vizibilitate publică. Ei nu sunt chemați să formeze o mulțime furioasă, ci să iasă din postura de spectatori.

DE LA TĂCERE LA FAPTĂ

Refrenul transformă cuvântul în faptă și respinge explicit faima, ura, răzbunarea și supunerea oarbă. Ferestrele care se aprind una câte una sunt imaginea unei conștiințe civice distribuite: oamenii nu trebuie să fie identici pentru a apăra același bine comun. Podul cântecului fixează criteriul unirii lor - muncă cinstită, libertate de gândire, demnitate și un scop comun.

SENSUL FINALULUI

Ultima propoziție, «Pentru ceea ce avem de construit», rezumă trecerea fundamentală a prefeței: de la reacție la proiect. Cântecul deschide albumul ca un prag moral. El nu promite o schimbare instantanee, ci afirmă condiția fără de care niciun capitol ulterior nu poate deveni realitate: oamenii capabili și de bună-credință trebuie să accepte că răspunderea le aparține și lor.

VERSURI

În case arde-o lumină târzie
Pe mese stau întrebări fără răspuns
Cei care știu ce-nseamnă datorie
Au obosit să tacă
E de-ajuns

Am așteptat un semn, o altă mână
Un drum pe care alții să ni-l facă
Dar țara nu se ține împreună
Când cei ce pot aleg mereu să tacă

Nu ura ne adună și ne cheamă
Nici gândul de-a răspunde rău cu rău
Ci grija pentru mâine ne îndeamnă
Răspunderea e-acum și-n dreptul tău

Oamenii buni nu mai tac
Cuvântul lor devine fapt
Nu pentru faimă se vor aduna
Ci pentru țara care drept va sta

N-așteaptă acum vreun salvator
Își fac, cu toții, partea lor
Și când ferestrele se-aprind
Se-adună având același gând

În școli, pe câmp, în hale și spitale
Pe drumuri, în ateliere, la hotar
Sunt oameni ce țin țara pe picioare
Și nu le scrie nimeni numele-n ziar

Când cei ce știu ce-i drept aleg tăcerea
Răul între noi își poate face loc
Se stinge între noi încrederea
Și nu ne mai cunoaștem deloc

Nu frica ne ridică în picioare
Nici glasul care cere să-i slujim
Ne cheamă tot ce încă-n țară doare
Iar viitorul vrem să-l construim

Oamenii buni nu mai tac
Cuvântul lor devine fapt
Nu pentru faimă se vor aduna
Ci pentru țara care drept va sta

N-așteaptă acum vreun salvator
Își fac, cu toții, partea lor
Și când ferestrele se-aprind
Se-adună având același gând

Nu trebuie să fim la fel
Ca să păzim același foc
Dar putem să lucrăm cinstit
Și să urmărim același scop

Nu vrem supunere oarbă
Nici oameni fără glas și gând
Vrem oameni liberi, oameni demni
Ce lasă urme pe pământ

Oamenii buni nu mai tac
Cuvântul lor devine fapt
Nu pentru faimă se vor aduna
Ci pentru țara care drept va sta

N-așteaptă acum vreun salvator
Își fac, cu toții, partea lor
Și când ferestrele se-aprind
Se-adună având același gând

Oamenii buni nu mai tac!
Oamenii buni nu mai tac!

Pentru ceea ce avem de construit

02

CERUL S-A DESCHIS

Capitolul 2 — Începutul: Generația de tranziție

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Capitolul al doilea urmărește generația prinsă între două lumi. Revoluția din 1989 a deschis ușa libertății, dar nu a oferit și proiectul noii societăți. Meritul, educația și disciplina au rămas valori necesare, însă instituțiile tranziției nu au știut întotdeauna să le recunoască și să le folosească. Biografia autorului devine astfel metodă de înțelegere a unei țări care a primit libertate politică înainte de a-și construi competența administrativă și arhitectura economică.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Prima parte reconstruiește atmosfera fricii: uși închise, vorbe șoptite, pași care opresc conversația. Murmurul care devine glas comprimă experiența colectivă a Revoluției, când curajul individual s-a transformat în speranță publică. Imaginea cerului deschis nu este decorativă; ea traduce senzația unei generații că limitele vechii lumi au dispărut și că viitorul a devenit, în sfârșit, posibil.

LUMINA ȘI UMBRA TRANZIȚIEI

După celebrarea libertății, armonia se întunecă. Puterea se concentrează, cei care muncesc cinstiți văd cum alții decid, iar cântecul formulează lecția capitolului: libertatea nu construiește singură instituții drepte. Fără lege aplicată, merit și responsabilitate, energia eliberată poate fi risipită sau capturată. Piesa nu diminuează jertfa din 1989; tocmai respectul pentru ea cere ca libertatea câștigată să fie continuată prin construcție.

SENSUL FINALULUI

Acordul suspendat și versul «drumul ne-a rămas de construit» refuză triumfalismul. Cerul s-a deschis, dar țara nu a fost terminată în acel moment. Finalul lasă generației de tranziție o datorie: să transforme experiența fricii, entuziasmul libertății și dezamăgirile ulterioare într-o conștiință a reconstrucției.

VERSURI

Vorbeam în șoaptă, ușile închise
Și orice pas ne îngheța pe loc
Cuvinte simple, gânduri interzise
Țineam în noi, aprinse ca un foc

Un murmur se năștea ca o chemare
Și frica se schimba încet în glas
Curajul se trezea în fiecare
Iar timpul fricii-n urmă a rămas

Voi ne-ați redat speranța unei țări
Iar libertatea ne-a deschis un viitor
Prin jertfa voastră și-atâtea încercări
Cerul s-a deschis atunci tuturor

Și-n fiecare glas era sărbătoare
În orice inimă creștea un nou fior
Credeam că lumea nu mai are hotare
Iar bucuria ne purta în zbor

Dar anii au trecut și, rând pe rând
Puterea s-a strâns în mâini puține
Iar cei ce construiau cinstit, muncind
Priveau cum alții hotărau destine

Atunci am înțeles că libertatea
Nu poate singură clădi un rost
Că fără lege, merit și dreptate
Chiar visul cel mai viu plătește-un cost

Libertatea nu-i doar un dar primit
E datoria fiecărei zile
Un drum rămas de noi de construit
Cu lege dreaptă și cu mâini cinstite

Voi ne-ați redat speranța unei țări
Iar libertatea ne-a deschis un viitor
Prin jertfa voastră și-atâtea încercări
Cerul s-a deschis atunci tuturor

Și-n fiecare glas era sărbătoare
În orice inimă creștea un nou fior
Credeam că lumea nu mai are hotare
Iar bucuria ne purta în zbor

Cerul ni s-a deschis atunci tuturor
Dar drumul ne-a rămas de construit

03

ȚARA NETERMINATĂ

Capitolul 3 — România ca sistem neterminat

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Cartea definește România drept un sistem neterminat: există instituții, legi și infrastructuri, dar funcțiile lor nu sunt suficient consolidate și conectate. Statul, economia, educația, tehnologia și securitatea nu pot fi reparate separat, deoarece fiecare depinde de celelalte. Ca într-o infrastructură critică, stabilitatea cere proiect comun, reguli, control, memorie, mecanisme de corecție și oameni capabili să întrețină ansamblul.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Metafora centrală este o casă moștenită cu temelii rezistente, camere luminoase și o aripă rămasă neîncheiată. Planul trece din mână în mână, iar fiecare schimbare îi modifică rostul. Astfel, discontinuitatea politică și instituțională devine o construcție în care echipele lucrează separat și nimeni nu duce planul până la capăt. Casa nu este ruină, ci lucrare abandonată repetat.

ÎNTREBAREA COPILULUI

Copilul care întreabă «Cine termină ce-ați început?» introduce judecata generației următoare. Tăcerea adultului arată că problema nu mai poate fi atribuită exclusiv trecutului. Existența oamenilor pricepuți nu este suficientă dacă mâinile lor nu sunt unite de aceeași arhitectură și de continuitate. Refrenul păstrează însă speranța: neterminarea nu este condamnare cât timp există competență și voință de a așeza fiecare piatră la locul ei.

SENSUL FINALULUI

Răspunsul șoptit «Noi» schimbă perspectiva întregii cărți. Timpul nu repară automat sistemele, iar o generație viitoare nu poate fi folosită ca scuză pentru amânare. Piesa transformă diagnosticul tehnic într-un angajament moral: țara se termină prin lucrări coerente, continuate dincolo de mandate și orgolii, de oamenii care trăiesc acum în ea.

VERSURI

Am moștenit o casă începută
Cu temelii ce-au rezistat prin ploi
Iar aripa rămasă încă mută
Păstra un plan neterminat de noi

Trăim cu toții într-o casă mare
Cu ziduri ridicate rând pe rând
Prin unele ferestre curge soare
Prin altele pătrunde numai vânt

Planul trecea mereu din mână-n mână
Și orice zid primea un alt rost
Ce trebuia să ne țină împreună
Rămâne doar un vis fără-adăpost

O țară neterminată nu-i pierdută
Cât timp în oameni încă arde-un foc
Cât timp mai este-o mână pricepută
Să-așeze trainic piatra-n al ei loc

Sunt oameni care știu să construiască
Dar și acum ei zidesc separat
Iar mâinile nu-ajung să se unească
Să ducă până la capăt ce-au creat

Copilul s-a oprit lângă-un zid tăcut
M-a privit drept, cu ochii întrebând
Cine termină ce-ați început?
Iar eu am stat cu ochii în pământ

O țară neterminată nu-i pierdută
Cât timp în oameni încă arde-un foc
Cât timp mai este-o mână pricepută
Să-așeze trainic piatra-n al ei loc

Atunci am ridicat privirea iar
Și-am înțeles ce trebuia rostit
Nu vine timpul singur, ca un dar
Să ducă drumul nostru la sfârșit

Răspunsul crește-n mâinile unite
În tot ce ducem până la sfârșit
În pietrele la locul lor zidite
În planul care trebuie împlinit

O țară neterminată nu-i pierdută
Cât timp în oameni încă arde-un foc
Cât timp mai este-o mână pricepută
Să-așeze trainic piatra-n al ei loc

Țara neterminată
Nu este pierdută

Cine o termină?

Noi

04

ÎNTRE DOUĂ ROMÂNII

Capitolul 4 — Starea Societății Românești în 2026

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Capitolul despre societatea românească din 2026 arată că modernizarea există, dar este distribuită inegal. Diferența socială nu se măsoară numai prin venit sau consum, ci prin orizont: posibilitatea de a planifica, de a întemeia o familie, de a rezista unei crize și de a transforma munca în viitor. Marea vulnerabilitate a clasei mijlocii este frica de cădere, iar autonomia socială cere servicii funcționale, recalificare, proprietate productivă și încredere.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Piesa pune față în față doi foști colegi care au pornit din aceeași bancă și sub același cer. Nici munca și nici valoarea personală nu îi separă; diferența este siguranța drumului. Unul poate pregăti o cameră pentru copil și poate privi înainte, celălalt își amână planurile și își numără resursele. Cele două Români nu sunt tabere morale, ci două grade diferite de expunere la nesiguranță.

FRICA COMUNĂ, EFECTELE INEGALE

Cântecul evită opoziția simplă dintre privilegiat și victimă. Chiar și cel căruia îi merge bine se teme că o boală, o criză sau pierderea venitului poate risipi ceea ce a construit. Furtuna este comună, dar nu îi găsește pe toți la fel de pregătiți. Imaginea susține ideea că o societate dreaptă nu elimină diferențele legitime, ci împiedică transformarea lor în ziduri de netrecut.

SENSUL FINALULUI

Întrebarea repetată «Cât de departe putem privi?» este criteriul social propus de carte. Când viitorul pare rezervat altora, plecarea devine soluție, familia este amânată, iar munca își pierde sensul. Piesa cere o cale clară prin care omul obișnuit să poată înainta și să simtă că viitorul nu este un privilegiu, ci un drum posibil.

VERSURI

Stăteam în aceeași bancă, amândoi
Cu-același orizont de desenat
Credeam că este loc și pentru noi
Și orice drum era de încercat

Tu îți făceai proiecte pentru mâine
Eu număram ce mai rămâne-n cont
Munceam la fel, sperând că va fi bine
Dar nu aveam același orizont

Nu ne despart nici munca, nici valoarea
Nici unul nu-i mai vrednic dintre noi
Ci cât de sigură ne e cărarea
Și dacă mai putem urca-napoi

Cât de departe putem privi
Când mâine nu-i la fel pentru noi?
Tu îl poți, zi de zi, construi
Eu încă lupt să nu rămân-napoi

Trăim între două Românii
Sub același cer, tu și eu
Când viitorul e doar pentru unii
Nici drumul nostru nu-i sigur mereu

Și tu te temi, deși îți merge bine
Că tot ce-ai strâns se poate risipi
Când o furtună vine peste tine
Nu știi ce vei mai putea construi

Tu pregătești o cameră luminoasă
Eu mut același vis din an în an
La tine, mâine prinde glas în casă
La mine, totul rămâne doar în plan

Nu suntem două tabere străine
Nici unul drept și altul rățacit
Aceași teamă arde și în tine
Dar nu ne prinde la fel pregătiți

Cât de departe putem privi
Când mâine nu-i la fel pentru noi?
Tu îl poți, zi de zi, construi
Eu încă lupt să nu rămân-napoi

Trăim între două Românii
Sub același cer, tu și eu
Când viitorul e doar pentru unii
Nici drumul nostru nu-i sigur mereu

Nu-i de-ajuns iubirea pentru țară
Când mâine pare scris de altcineva
Avem nevoie de o cale clară
Pe care să putem înainta

Cât de departe putem privi
Când mâine nu-i la fel pentru noi?
Tu îl poți, zi de zi, construi
Eu încă lupt să nu rămân-napoi

Trăim între două Românii
Sub același cer, tu și eu
Când viitorul e doar pentru unii
Nici drumul nostru nu-i sigur mereu

Trăim între două Românii
Sub același cer, tu și eu

Cât de departe putem privi?

Când viitorul pare-al altcuiva
Ajungi să-ți cauți rostul altundeva

05

DE CE TREBUIE SĂ PLECI

Capitolul 5 — România valorii pierdute

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

«România valorii pierdute» descrie o țară care are resurse și formează oameni, dar transformă prea puțin această valoare în putere productivă internă. Pierderea nu privește doar materia primă sau capitalul, ci competențele, meseriile, ideile, comunitățile și continuitatea. O țară se poate slăbi fără să-și piardă teritoriul, atunci când exportă oamenii capabili și trăiește dintr-un prezent care nu mai produce viitor.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Povestea începe într-o bucătărie, în dimineața plecării. Ceștile reci, valiza și cheia casei fixează costul uman al unui diagnostic economic. Personajul nu pleacă pentru că și-a respins țara, ci pentru că planurile sale nu găsesc aici condiții de realizare. Întrebarea celui rămas - de ce trebuie să pleci ca să poți construi? - mută responsabilitatea de la individ la sistem.

DOUĂ LOCURI, ACELAȘI PROIECT

În străinătate, competența este folosită și ideea devine faptă, dar succesul nu anulează distanța. Becul rămas aprins acasă și cheia păstrată sugerează că legătura nu s-a rupt. Cântecul nu idealizează întoarcerea și nu cere sacrificarea vieții construite. El formulează aceeași condiție ca volumul: revenirea trebuie să fie o alegere realistă, susținută de respect profesional, instituții și oportunități.

SENSUL FINALULUI

Refrenul spune că nu pleacă doar un om, ci și întreprinderea, familia, mentoratul și valoarea pe care le-ar fi putut crea. Viitorul rămâne neterminat nu din lipsă de talent, ci din lipsa mecanismelor care îl păstrează. Finalul deschis transformă cheia casei într-un simbol al posibilității: drumul înapoi există afectiv, dar țara trebuie să-l facă posibil și economic.

VERSURI

Pe masă, ceștile ni s-au răcit
Iar dimineața trece fără glas
Valiza-i plină, totu-i pregătit
Și cheia casei, semn de bun-rămas

Am învățat să fac din gânduri fapte
Să duc ce am început la bun sfârșit
Dar am muncit prea des, târziu în noapte
La planuri care iar s-au risipit

Mă ții o clipă strâns, fără cuvinte
Și mă întrebi ce n-am putut rosti

De ce un plan pe care-l porți în minte
Nu poate prinde viață și aici?

De ce trebuie să pleci
Ca să poți construi?
Nu pleci fiindcă n-ai iubit
Nici fiindcă uiți cine ești
Nu pleacă doar un om
Pleacă și ce-ar fi urmat
Valoarea care pleacă
Lasă-un viitor neterminat

În altă limbă aud că se poate
Și planul prinde viață, în sfârșit
Nu-i viața simplă, nu le am pe toate
Dar văd în urmă tot ce am clădit

Din depărtări, glasul tău vine-n noapte
Îți spun că becul încă e aprins

Aici, un plan al meu devine faptă
Dar drumul către casă s-a întins

De ce trebuie să pleci
Ca să poți construi?
Nu pleci fiindcă n-ai iubit
Nici fiindcă uiți cine ești
Nu pleacă doar un om
Pleacă și ce-ar fi urmat
Valoarea care pleacă
Lasă-un viitor neterminat

Cu mine pleacă lucruri nefăcute
Și tot ce-aș fi putut să dăruiesc
Rămân acasă planuri încă mute
Și oameni lângă care să clădesc

Nu-ți cer să te întorci numai din dor
Nici să-ți sacrifici viața zi de zi

Ci să clădim acasă un viitor
În care poți alege să revii

De ce trebuie să pleci
Ca să poți construi?
Nu pleci fiindcă n-ai iubit
Nici fiindcă uiți cine ești
Nu pleacă doar un om
Pleacă și ce-ar fi urmat
Valoarea care pleacă
Lasă-un viitor neterminat

De ce trebuie să pleci?

Nu știu când drumul mă va duce la tine
Dar cheia casei e tot la mine

06

VIITORUL ÎN RATE

Capitolul 6 — Economia de consum și pierderea capacității productive

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Capitolul distinge între libertatea de a consuma și maturitatea de a produce. Importurile nu sunt condamnate, iar autarhia este respinsă; problema apare când importul, creditul și datoria înlocuiesc sistematic producția, procesarea, mentenanța și capitalizarea locală. O economie care pierde meserii și lanțuri productive devine dependentă chiar dacă rafturile sunt pline și nivelul de consum pare prosper.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Un proiectant desenează o piesă, dar nu găsește în țară atelierul, furnizorii sau capacitatea de a o fabrica. Ideea pleacă, produsul se întoarce cu alt nume, iar creatorul îl cumpără în rate. Această buclă simplă concentrează mecanismul periferiei: România poate genera inteligență și cerere, dar valoarea industrială, locurile de muncă și proprietatea se fixează în altă parte.

ATELIERUL CA ALTERNATIVĂ

Piesa nu cere ca totul să fie produs în interiorul granițelor. Al doilea tablou arată un prototip realizat local prin răbdare, competență și cooperare. Mesajul este ca proiectarea și parteneriatele externe să lase aici muncă, cunoaștere, mentenanță și valoare. Imaginea motorului arată diferența dintre resursă și capacitate: combustibilul importat poate ajuta, dar fără motor propriu sistemul nu pornește.

SENSUL FINALULUI

Mecanismul care pornește la final este răspunsul sonor la mecanismul blocat din debut. «Viitorul în rate» numește atât datoria financiară, cât și amânarea maturizării. Leșirea nu este izolarea, ci reconstruirea capacității de a concepe, produce, repara, exporta și transmite mai departe ceea ce țara creează.

VERSURI

Am desenat o piesă într-o noapte
Dar nu găseam aici cu cine să o fac
Au construit-o undeva departe
Și s-a întors mai scumpă pe un raft

Pe etichetă scrie altă țară
Pe card, o rată nouă de plătit
De-aici plecase gândul prima oară
Și s-a întors produsul mult dorit

Un desen își face drum prin lume
Dar unde va rămâne ce-am creat?
Pe raft se-ntoarce lucrul cu alt nume
Și tot de noi va fi răscumpărat

Ne cumpărăm viitorul în rate
Plătind din nou ce noi am conceput
Ce-am desenat ia formă în altă parte
Și se întoarce marfă de vândut

Cumpărăm mai mult decât producem
Și cheltuim mai mult decât zidim
Dar prea puține planuri le mai ducem
Până la capăt, cum ni le dorim

Într-un atelier cu geamuri clare
Un prototip se naște pas cu pas
Am pus în el și minte, și răbdare
Și n-am lăsat ideea fără glas

Nu trebuie să facem tot în țară
Nici să ridicăm din nou hotare
Dar ce proiectăm și ducem în afară
Să lase aici muncă și valoare

Ne cumpărăm viitorul în rate
Plătind din nou ce noi am conceput
Ce-am desenat ia formă în altă parte
Și se întoarce marfă de vândut

Cumpărăm mai mult decât producem
Și cheltuim mai mult decât zidim
Dar prea puține planuri le mai ducem
Până la capăt, cum ni le dorim

Poți aduce de oriunde combustibil
Dar fără motor nu poți porni

Un sprijin poate face-un drum posibil

Dar noi alegem cum îl vom clădi

Ne cumpărăm viitorul în rate
Plătind din nou ce noi am conceput
Ce-am desenat ia formă în altă parte
Și se întoarce marfă de vândut

Cumpărăm mai mult decât producem
Și cheltuim mai mult decât zidim
Dar prea puține planuri le mai ducem
Până la capăt, cum ni le dorim

Viitorul în rate
Viitorul în rate

07

COPII NĂSCUȚI DEPARTE

Capitolul 7 — *Diaspora ca rană strategică națională*

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Cartea tratează Diaspora fără culpabilizare. Plecarea repetată de milioane de ori devine verdict asupra capacității Statului de a oferi respect profesional, predictibilitate, servicii și șanse pentru familie. Pierderea include nu numai contribuabili și specialiști, ci și copiii născuți în alte societăți, pentru care România riscă să rămână locul vacanțelor, al bunicilor și al poveștilor.

SCENARIUL CÂNTECULUI

O bunică își vede nepotul prin ecran, iar părintele explică alegerea plecării. Cele trei generații trăiesc aceeași ruptură din poziții diferite: bunica păstrează memoria locului, părintele poartă România ca pe o casă rămasă în vis, iar copilul încearcă să unească două limbi și două apartenențe. Întrebarea în engleză - dacă acel loc este și al lui - exprimă miza identitară a capitolului.

APARTENENȚA NU SE CERE, SE ÎNȚEȚINE

Refrenul refuză ultimatumul întoarcerii și alegerea forțată între două lumi. Copilului nu i se cere să renunțe la viața construită în străinătate, ci i se promite un drum deschis către o Românie în care ar putea trăi dacă dorește. Podul formulează condițiile reale ale reconectării: muncă dreaptă, școală, respect, încredere și instituții care transformă întoarcerea din sacrificiu în opțiune.

SENSUL FINALULUI

Cererea copilului - «mai spune-mi despre acasă» - arată că legătura afectivă există, dar nu este suficientă. El vrea să cunoască locul, nu doar numele. Piesa cere României să transforme memoria familială într-o relație vie: educație în limba română, punți profesionale, investiții, circulație a competenței și o țară capabilă să-i primească pe cei care vor să revină.

VERSURI

Pe ecran te văd crescând în altă lume
Îmi spui bunico rar și mă privești
Îți spun de-un sat, de-o casă și de-un nume
Pe care îl rostești, dar nu-l trăiești

Aici ți-am dăruit copilăria
Cu școli mai bune și un drum deschis
Dar port cu mine zilnic România
Ca pe o casă ce-a rămas în vis

Și mă întreb, când ecranul se închide
Cât din poveste va rămâne-n tine
Când depărtarea între noi se întinde
Ce drum mai poate duce către mine?

Să nu rămână țara o poveste
Spusă copiilor născuți departe
Să fie locul care îi primește
Și drumul viu ce nu îi mai desparte

Nu le cerem să se întoarcă mâine
Nici să renunțe la ce-au construit
Le datorăm o țară care ține
Deschis un drum spre tot ce au iubit

Tu crești acum vorbind o altă limbă
Și românește începi să povestești
Dar glasul ei ceva în tine schimbă
Și două lumi în suflet le unești

Grandma, tell me once again
About the house, the road, the rain
I know its name, I know your song
Is this a place where I belong?

Nu trebuie să alegi între hotare
Nici să renunți la lumea ce o iubești
Vom construi o țară în care
Să poți trăi atunci când îți dorești

Să nu rămână țara o poveste
Spusă copiilor născuți departe
Să fie locul care îi primește
Și drumul viu ce nu îi mai desparte

Nu le cerem să se întoarcă mâine
Nici să renunțe la ce-au construit
Le datorăm o țară care ține
Deschis un drum spre tot ce au iubit

Nu omul care pleacă e o rană
Ci golul din familii, plin de dor

Cu fiecare om plecat, o țară
Își pierde câte-un drum spre viitor

Întoarcerea nu se cere, se clădește
Prin muncă dreaptă, școală și respect
O țară își ține oamenii când crește
Încrederea că drumul ei e drept

Să nu rămână țara o poveste
Spusă copiilor născuți departe
Să fie locul care îi primește
Și drumul viu ce nu îi mai desparte

Nu le cerem să se întoarcă mâine
Nici să renunțe la ce-au construit
Le datorăm o țară care ține
Deschis un drum spre tot ce au iubit

Bunico, mai spune-mi despre acasă
Vreau să-mi cunosc locul, nu doar numele

08

DIN LABIRINT SPRE VIITOR

Capitolul 8 — Statul slab, Statul capturat și Statul capabil

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Capitolul diferențiază Statul slab, care există dar nu livrează, de Statul capturat, care poate acționa selectiv pentru rețele, și de Statul capabil, coerent, transparent și controlabil democratic. Maturitatea nu înseamnă mai mult control, ci procese clare, date curate, selecție prin competență, continuitate, audit și răspundere urmărită până la rezultat. Cetățeanul nu trebuie nici abandonat, nici folosit, nici supus.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Personajul intră într-un coridor administrativ cu dosarul la piept și este trimis de la un birou la altul. Fiecare masă are altă hartă, iar poarta promisă devine zid. Labirintul nu reprezintă simpla existență a procedurilor, ci absența proprietarului de proces: nimeni nu preia cazul până la soluție, responsabilitatea este pasată, iar cetățeanul consumă timp fără rezultat.

IEȘIREA DIN LABIRINT

Vocile masculine și feminine schimbă perspectiva de la experiența individuală la regula instituțională. Soluția apare când cineva răspunde, știe ce are de făcut și aplică aceeași lege tuturor. Piesa cere competență, memorie instituțională și continuitate: ceea ce funcționează nu trebuie distrus la fiecare schimbare, iar ceea ce merge prost trebuie reparat și evaluat.

SENSUL FINALULUI

Pulsul mecanic devine bătaie de inimă, sugerând că instituția trebuie să înceteze să fie mecanism rece și să devină infrastructură vie a demnității. Drumul din labirint spre viitor nu este o transformare peste noapte, ci acumularea unor pași verificabili prin care încrederea se vindecă. Legea dreaptă este prezentată ca legătură comună, nu ca privilegiu și nici ca obstacol.

VERSURI

Prin coridoare reci și fără nume
Cu un dosar pe care-l strâng la piept
Dintr-un birou în altul mi se spune
Că trebuie din nou să mai aștept

Pe fiecare masă, altă hartă
Și fiecare schimbă drumul iar
Ce trebuia să fie-o largă poartă
Devine-un zid ce crește în zadar

Soluția apare când răspundem
Nu când trimitem omul mai departe
Când știm ce-i de făcut și ne pricepem
Iar legea ne unește, nu desparte

Din vechiul labirint spre viitor
Din pași pierduți spre-un drum deschis
Cu lege dreaptă pentru toți
Clădim ce doar ni s-a promis

Răspunderea se vede doar în fapte
Priceperea își află locul ei
Dreptatea nu se scrie pentru-o parte
Ci se aplică tuturor la fel

Nu cerem pentru noi nicio favoare
Nici uși deschise doar pentru câțiva
Vrem competență, reguli și valoare
Ca munca noastră să-nsemne acum ceva

Soluția apare când răspundem
Nu când trimitem omul mai departe
Când știm ce-i de făcut și ne pricepem
Iar legea ne unește, nu desparte

Din vechiul labirint spre viitor
Din pași pierduți spre-un drum deschis
Cu lege dreaptă pentru toți
Clădim ce doar ni s-a promis

Nu începem totul iar de la capăt
Când alte mâini preiau același rost
Păstrăm ce merge, ducem mai departe
Și reparăm ce încă merge prost

Nu cine te cunoaște hotărăște
Nici rangul tău, nici numele ce-l porți
Dreptatea pe oricine ocrotește
Și-aceeași lege este pentru toți

Soluția apare când răspundem
Nu când trimitem omul mai departe
Când știm ce-i de făcut și ne pricepem
Iar legea ne unește, nu desparte

Din vechiul labirint spre viitor
Din pași pierduți spre-un drum deschis
Cu lege dreaptă pentru toți
Clădim ce doar ni s-a promis

Nu se schimbă totul într-o noapte
Dar fiecare pas poate conta
Când transformăm vorbele în fapte
Încrederea se poate vindeca

Din vechiul labirint spre viitor
Din pași pierduți spre-un drum deschis
Cu lege dreaptă pentru toți
Clădim ce doar ni s-a promis

Din vechiul labirint spre viitor
Din pași pierduți spre-un drum deschis
Cu lege dreaptă pentru toți
Clădim ce doar ni s-a promis

Din labirint
Spre viitor

09

LA RĂSCRUCEA LUMII

Capitolul 9 — România în lumea multipolară UE–SUA–China–Rusia

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

România este așezată la marginea geografică a Uniunii Europene, dar în centrul unei zone de presiune strategică: Marea Neagră, Ucraina, Republica Moldova, energia, rutele comerciale, războiul cibernetic și competiția dintre marile puteri. Apartenența la UE și NATO este esențială, însă alianța nu înlocuiește strategia proprie. Statele sunt respectate când știu ce vor, produc și contribuie la propria apărare.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Întrebarea copilului - de ce suntem mereu la margine? - introduce percepția istorică a periferiei. Răspunsul adultului schimbă harta mentală: România nu este doar margine, ci răscruce. Drumurile care se întâlnesc aici pot aduce presiune și risc, dar și rol, conectivitate și responsabilitate. Poziția geografică devine resursă numai dacă este înțeleasă și administrată.

RĂDĂCINI ȘI DESCHIDERE

Cântecul respinge atât izolarea, cât și obediența. Sprijinul din afară întărește, dar direcția trebuie aleasă lucid. Rădăcinile nu înseamnă închidere, iar deschiderea către lume nu cere renunțarea la vocea proprie. Dialogul dintre generații arată că identitatea matură poate combina apartenența euro-atlantică, interesul național legitim și capacitatea de a fi partener, nu simplu beneficiar.

SENSUL FINALULUI

Semnalul de navigație care revine sugerează orientarea într-o lume schimbătoare. «La răscrucea lumii» nu proclamă superioritate și nici singurătate strategică; cere o Românie care devine nod de reziliență, logistică, energie, tehnologie și cooperare regională. Copilul repetă noua definiție a locului său: nu la margine, ci într-un punct din care se poate alege și construi direcția.

VERSURI

De ce suntem mereu la margine?

Nu suntem la margine
Doar la răscrucea lumii

Pe harta lumii, drumuri depărtate
Se întâlnesc aici, venind din zări
Nu suntem doar o margine uitată
Suntem răscruce între lumi și țări

Nu ne lăsăm nici numele în urmă
Pe drumul larg pe care îl urmăm
Alături mergem, dar nu stăm în umbră
Și glasul nostru liber îl păstrăm

Nu așteptăm un drum trasat de alții
Nici să ne spună cine vrem să fim
Vedem ce este drept și ce contează
Alegem singuri unde să pornim

Nu stăm la margine de lume
Ci unde drumuri se întâlnesc
Cu rădăcini adânci în țară
Privim spre zări ce ne unesc

Un sprijin din afară ne întărește
Dar noi alegem drumul de urmat
Iar lumea ne respectă când găsește
În noi un partener adevărat

Copile, atunci când deschizi harta
Să nu te temi de locul unde ești
Viitorul nu-ți vine de-a gata
Se naște din ce înveți și îplinești

Nu așteptăm un drum trasat de alții
Nici să ne spună cine vrem să fim
Vedem ce este drept și ce contează
Alegem singuri unde să pornim

Nu stăm la margine de lume
Ci unde drumuri se întâlnesc
Cu rădăcini adânci în țară
Privim spre zări ce ne unesc

Nu suntem mai puternici izolați
Nici respectați atunci când stăm tăcuți
Rămânem demni, deschiși și cumpătați
Și mergem către lume hotărâți

Nu stăm la margine de lume
Ci unde drumuri se întâlnesc
Cu rădăcini adânci în țară
Privim spre zări ce ne unesc

Nu stăm la margine de lume
Ci unde drumuri se întâlnesc
Cu rădăcini adânci în țară
Privim spre zări ce ne unesc

La răscrucea lumii

10**CÂND MUNCA TA DEVINE LIBERTATE***Capitolul 10 — Democrația Proprietății Productive***DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI****NUCLEUL CAPITOLULUI**

Democrația Proprietății Productive pornește de la ideea că libertatea politică rămâne fragilă atunci când cetățeanul este numai salariat, consumator sau beneficiar. Autonomia reală crește când munca poate deveni participativă, firmă, fermă, cooperativă, capital, tehnologie sau competență monetizabilă. Cartea nu respinge piața și nici investiția externă, ci caută o ordine în care proprietatea și puterea economică legitimă sunt mai larg distribuite.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Un om pleacă la muncă înainte ca familia să se trezească și revine după ce copilul a adormit. El produce lucruri bune pentru alții, dar la capătul zilei nu păstrează suficient timp, siguranță sau control asupra propriei vieți. Întrebarea «Ce rămâne din munca ta?» nu se referă doar la salariu, ci la relația dintre efort și autonomie.

CHEIA PROPRIETĂȚII

Cheia pusă pe masă marchează schimbarea scenariului. Ea deschide un atelier sau un spațiu în care familia poate crea și păstra o parte din valoarea produsă. Proprietatea nu este prezentată ca privilegiu ori acumulare pasivă, ci ca instrument al demnității: îi permite omului să spună «nu» când prețul este supunerea, să rămână în țară și să recupereze timpul familial.

SENSUL FINALULUI

Întoarcerea ambilor părinți cât încă este lumină arată efectul social al autonomiei economice. Munca devine libertate când lasă în urmă nu doar oboseală, ci un activ, o alegere și continuitate pentru copil. Ultima imagine - cheia pe masă și familia din nou împreună - traduce doctrina economică a capitolului într-o măsură omenească a succesului.

VERSURI

În zori, când casa încă doarme
lau haina veche de pe cui
Închid ușa încet și plec din nou
Cu grijile de ieri pe umerii mei

Din mâna mea, un lucru prinde formă
Și merge mai departe, bine făcut
Dar seara vine, ziua se consumă
Iar drumul meu rămâne la început

Eu văd în mâna ta priceperea
În ochii tăi văd timpul amânat
Tu dai atâtor lucruri rost și viață
Dar ție, la final, ce ți-a rămas?

Ce rămâne din munca ta
Când ziua se închide peste toate?
Un timp al tău, un drum ales de tine
Sau doar o zi ce trece mai departe?

Copilul mă întreabă când vii
Eu spun curând, privind mereu la ceas
Adoarme înainte să te vadă
Iar tu revii când casa e fără glas

Într-o seară, cheia stă pe masă
Un lucru mic, dar greu de câștigat
Deschide locul unde putem face
Și păstra ceva din tot ce am creat

Ce rămâne din munca ta
Când ziua se închide peste toate?
Un timp al tău, un drum ales de tine
Și cheia unui loc ce îți aparține

Pot spune nu acum, fără teamă
Când prețul este demnitatea mea
Pot să rămân în țară, am o cale
Și pot începe ce visam cândva

Ajungem amândoi cât mai e lumină
Copilul râde, aleargă spre noi
Acasă, timpul este iar al nostru
De-acum vom fi cu el amândoi

Munca nu devine libertate
Când drumul tău e scris de altcineva
Dar când îți lasă timp și demnitate
Atunci alegi ce faci cu viața ta

Ce rămâne din munca ta
Acum, când mai departe poți privi?
Un timp al tău, un drum ales de tine
Și libertatea de-a alege cum să fii

Ce rămâne din munca ta
Acum, când mai departe poți privi?
Un timp al tău, un drum ales de tine
Și libertatea de-a alege cum să fii

Pe masă stă acum o cheie
Acasă, iarăși suntem trei

11

VIITORUL ÎL FACEM AICI

Capitolul 11 — Economia Reconstrucției

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Economia Reconstrucției transformă diagnosticul dependenței într-o arhitectură a producției. Cartea propune IMM-uri productive, cooperative moderne, capital românesc, industrie, agricultură procesată, energie, tehnologie și parteneriate care urcă firmele locale în lanțurile de valoare. Adaptarea la strategiile altora nu este suficientă; România trebuie să aleagă ce competențe păstrează, ce produce și ce capacități consideră esențiale.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Atelierul se deschide dimineața, iar un desen vechi este pus pe masa goală. Prima încercare eșuează, piesa este modificată și munca reîncepe. Scenariul insistă asupra procesului real al producției: prototip, eroare, feedback, învățare, probă și reluare. Viitorul nu apare ca produs finit și nici ca promisiune politică, ci ca obiect construit prin colaborare.

ECOSISTEMUL CARE FACE POSIBIL LUCRUL

Cel care va folosi produsul explică nevoia, meșterul observă ce trebuie schimbat, tânărul învață, iar cei întorși din străinătate aduc competențe acumulate. Aceste personaje reprezintă ecosistemul descris în capitol: utilizator, producător, formare profesională, Diaspora și capital de experiență. Reușita nu aparține unui inventator solitar, ci unei rețele capabile să transforme ideea în lucru folositor.

SENSUL FINALULUI

Copilul întreabă dacă obiectul a fost făcut acasă, iar răspunsul «Da. La noi.» este adevărata culminație. Mândria nu vine din etichetă, ci din dovada capacității. Pulsul atelierului care devine semnal digital leagă producția tradițională de economia tehnologică: viitorul se face aici atunci când cunoașterea, munca și proprietatea rămân conectate în România.

VERSURI

În zori, deschid încet atelierul
Lumina cade caldă pe podea
Pe masa goală pun un vechi desen
Și spun încet, aici îl construim

Prima încercare nu ne iese
Iar piesa nu arată cum am vrut
Vedem ce trebuie să mai schimbăm
Și-amândoi o luăm de la-nceput

Nu știm din prima dacă va merge
Dar știm ce vrem să facem mai departe
Când fiecare vede ce lipsește
Desenul prinde viață pas cu pas

Viitorul nu vine de-a gata
Nici din promisiuni fără sfârșit
Cu tot ce știm îi dăm formă și viață
Acum îl putem face chiar aici!

Aici!

Cel care-o va folosi ne arată
Ce trebuie să facă zi de zi
Un meșter vede ce mai e de schimbat
Un tânăr învață cum o construim

După ani de muncă, se întorc acasă
Cu tot ce-au învățat prin alte țări
Ne așezăm cu ei la aceeași masă
Și găsim soluția ce ne lipsea

Viitorul nu vine de-a gata
Nici din promisiuni fără sfârșit
Cu tot ce știm îi dăm formă și viață
Acum îl putem face chiar aici!

Aici!

Îl facem aici!

La prima probă, așteptăm tăcuți
Apoi pornește ușor, cum am sperat
Atunci ne spunem, da, am reușit!
Și știm că toată munca

A meritat!

În școli și ferme apar noi idei
Pornite din ce oamenii doresc
Aici le transformăm pentru ei
În lucruri pe care le folosesc

Copilul ia desenul de pe masă
Privește piesa, ochii i se-aprind
Și ne întreabă, asta s-a făcut acasă?
Iar noi răspundem simplu, da, la noi

Viitorul nu vine de-a gata
Nici din promisiuni fără sfârșit
Cu tot ce știm îi dăm formă și viață
Viitorul îl facem aici!

Aici!

Aici!

Viitorul îl facem aici!

Aici

12

SĂ ȘTIM SĂ MERGEM MAI DEPARTE

Capitolul 12 — Tehnologie și suveranitate funcțională

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Capitolul definește tehnologia drept infrastructură de putere și suveranitate funcțională. Datele, identitatea digitală, cloud-ul, algoritmi, securitatea cibernetică și competențele determină cine poate decide, continua și repara. Digitalizarea matură nu înseamnă formulare vechi mutate pe ecran, ci procese simplificate, interoperabilitate, date curate, securitate proiectată de la început, mentenanță și servicii centrate pe cetățean.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Povestea urmărește aceeași zi în trei locuri. La spital, programarea buncii dispăre când sistemul se blochează. În camera tehnică, oameni care înțeleg arhitectura caută cauza și repornesc serviciul fără miracol. Seara, un mesaj fals o îndeamnă pe bunică să apese imediat, iar copilul o oprește și verifică. Astfel, dependența tehnică, competența operațională și alfabetizarea digitală sunt reunite într-o singură narațiune.

SUVERANITATE FĂRĂ IZOLARE

Refrenul nu cere construirea tuturor tehnologiilor în țară și nici ridicarea unor ziduri digitale. România poate folosi instrumente și parteneriate globale, dar trebuie să știe ce deține, cui încredințează datele, cum repară sistemul și cum continuă serviciile când furnizorul sau platforma nu mai răspund. Libertatea tehnologică este capacitatea de a porni din nou, nu simpla libertate de a cumpăra.

LEGĂTURA CU INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ

Podul introduce AI ca instrument de accelerare: ajută omul să învețe, să compare și să dea formă mai repede unei idei. Direcția și responsabilitatea rămân însă umane. Finalul trece de la eroarea reparată la semnalul de avertizare al piesei următoare: dacă mâine incidentul nu va fi accidental, competența, securitatea și reziliența trebuie să existe înainte de criză.

VERSURI

Dimineața intră iar în casă
O nouă zi începe pentru noi
Bunica pleacă, mama ne zâmbeste
Și fiecare merge-n drumul său

Bunica pleacă către medic
Cu programarea scrisă-n telefon
Ajunge liniștită și așteaptă
Dar numele nu-i apare pe ecran

Femeia de la ghișeu mai încearcă
Mai caută o dată, nu vă găsesc
Amândouă vor să afle ce se-ntâmplă
Dar fără sistem, răspunsul s-a blocat

Când totul merge, nici nu-l vezi
Nici nu te-ntrebi ce ține-n mers
Și-abia atunci când se oprește
Înțelegi cât de mult depinzi de el

Să știm să mergem mai departe
Chiar când un drum ni s-a oprit
Să știm ce ținem în mâini
Și ce putem avea de construit

Luăm din lume ce ne-ajută
Dar știm să construim și noi
Nu-i libertate doar să-alegem
Ci să putem porni din nou

Într-o încăpere, oameni caută
Să afle unde totul s-a oprit
Unul întreabă, altul verifică
Și pas cu pas descoperă ce-i greșit

Nu vine nimeni să-i salveze
Nu se întâmplă vreun miracol
Sunt oameni care știu ce au în față
Și pun din nou sistemul în mișcare

Nu-i de-ajuns doar să folosești
Ce merge simplu zi de zi
Mai trebuie să știi ce faci
Când lucrurile se vor opri

Să știm să mergem mai departe
Chiar când un drum ni s-a oprit
Să știm ce ținem în mâini
Și ce putem avea de construit

Luăm din lume ce ne-ajută
Dar știm să construim și noi
Nu-i libertate doar să-alegem
Ci să putem porni din nou

Spre seară, când bunica vine-acasă
Un mesaj apare pe ecran
Apasă aici, confirmă chiar acum
Și mâna ei se-ndreaptă spre buton

Copilul vede și îi spune
Bunico, stai puțin
Nu da acum
Că dacă pare sigur pe ecran
Nu-nseamnă că e și adevărat

Bunica râde, bine că ești aici
Și lasă telefonul jos, încet
Cândva îi povestea ea despre lume
Acum copilul o învață să fie atentă

Să știm să mergem mai departe
Să știm să întrebăm când nu-i firesc
Să nu dăm tot ce-avem în mâini
Doar pentru că ni se spune, e corect

Luăm din lume ce ne-ajută
Dar știm să construim și noi
Nu-i libertate doar să-alegem
Ci să putem porni din nou

Nu trebuie să facem singuri totul
Nici să ridicăm în jurul nostru ziduri
Luăm ce-i bun din lumea largă
Și învățăm mereu din ce primim

Dar dacă numai alții le-nțeleg
Și numai ei le pot repara
Iar noi rămânem doar cei care-așteaptă
Ce facem însă când se vor opri?

În școli, spitale, fabrici și în case
Sunt lucruri care trebuie să meargă
Sunt date, muncă, vieți și amintiri
Și trebuie să știm cui le lăsăm

Avem acum unelte noi
Ce pot deschide drumuri într-o zi
Ne-ajută să-nvățăm mai repede
Și să dăm formă unui gând

Ne-ajută să vedem mai multe căi
Să încercăm ce ieri părea prea greu
Dar rostul lor îl hotărâm tot noi
Iar drumul îl alegem tot noi

Ce altădată putea să ceară ani
Astăzi putem porni mai repede
Mai repede putem ajunge-acolo
Dar noi alegem unde vrem s-ajungem

Să știm să mergem mai departe!
Să putem alege și creal
Să știm să reparăm ce se va rupe
Să știm ce ținem în mâini!

Luăm din lume ce ne-ajută
Și lumii-i dăm ce facem noi
Nu ridicăm în jurul nostru ziduri
Ci învățăm să mergem mai departe

Să știm să mergem mai departe!
Când drumul pare că s-a frânt
Să știm, să facem, să alegem
Și să păstrăm ce-am construit

Bunica pune masa pentru cină
Copilul spune ce-a mai învățat
În atelier, luminile se sting
La spital, sistemul merge iar

Orașul își continuă viața
Ferestrele se-aprind ușor, pe rând

Dar dacă mâine
Nu va fi doar o eroare?

13

LA MARGINEA FURTUNII

Capitolul 13 — Pilonul european de apărare și reziliența națională

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Capitolul afirmă că alianțele sunt indispensabile, dar nu transferă altora obligația unei țări de a exista. România trebuie să sprijine apărarea europeană complementară NATO și, simultan, să-și dezvolte reziliența civilă, militară, energetică, informațională și industrială. Achizițiile de securitate sunt mature numai dacă lasă în urmă mentenanță, tehnologie, specialiști, furnizori locali și autonomie operațională.

SCENARIUL CÂNTECULUI

O alarmă întrerupe viața unei familii. Știrile se contrazic, părinții vorbesc mai încet, iar copilul observă schimbarea. În afara casei, medicul, pompierul, echipajele, militarul și tehnicienii își ocupă locurile. Piesa arată că apărarea nu începe și nu se termină la front, ci cuprinde spitale, apă, energie, comunicații, transport, informație verificată și oameni care știu ce au de făcut.

PREGĂTIREA ÎNAINTEA FURTUNII

Furtuna nu poate fi întotdeauna oprită, însă efectele ei depind de ceea ce a fost pregătit. Familia verifică informația și nu distribuie automat mesajul alarmist; instituțiile își continuă funcțiile; echipele se sprijină reciproc. Replica copilului despre adevărul mesajului introduce reziliența cognitivă: o societate poate fi destabilizată nu doar prin distrugerea infrastructurii, ci și prin panică și manipulare.

SENSUL FINALULUI

Răspunsul tatălui - «Facem ce putem și va fi bine» - nu oferă certitudine falsă, ci încredere întemeiată pe acțiune. Refrenul final enumeră concret ceea ce trebuie apărat: lumina, apa, spitalul, drumurile, casa și viața comună. Ultima afirmație, că o țară rezistă prin oamenii ei, traduce reziliența națională din strategie într-o disciplină colectivă exersată înainte de criză.

VERSURI

Tată

Ce se întâmplă?

Nu știm încă

La știri se schimbă vorbele pe rând
Un glas afirmă, altul îl contrazice
Iar mama spune calm, mai așteptăm
Să știm ce este cert și ce se zice

Copilul îi privește cum se mișcă
Mai calmi decât s-ar fi așteptat
Dar vocile le sunt puțin mai joase
Și simte că ceva s-a schimbat

Când totul merge bine, pare că-i firesc
Și ziua curge simplu, fără teamă
Dar când deasupra norii se-nnegresc
Vedem cât de ușor se schimbă viața

La marginea furtunii, să stai în picioare
Prin tot ce-am pregătit și am clădit
Nu poți opri furtuna ce apare-n zare
Dar poate să te prindă pregătit
Când vremea grea se-abate peste noi
Rămânem împreună în furtună
Ne sprijinim și nu dăm înapoi
Știind că vom răzbate împreună

La un spital, un medic intră-n tură
Pompierul pregătit e de plecare
Pe drumuri, echipajele veghează
Iar alții țin orașul în mișcare

Sunt mii de oameni, cu-a lor datorie
Făcând ce știu atunci când vremea-i grea
Nu-i vezi și poate nu le știi povestea
Prin munca lor, țara va continua

La marginea furtunii, să stai în picioare
Prin tot ce-am pregătit și am clădit
Nu poți opri furtuna ce apare-n zare
Dar poate să te prindă pregătit
Când vremea grea se-abate peste noi
Rămânem împreună în furtună
Ne sprijinim și nu dăm înapoi
Știind că vom răzbate împreună

Un militar își strânge echipamentul
Și știe că urmează-o noapte grea
Nu poate ști cât timp de gardă va veghea
Dar știe pentru ce la post va sta

Dar nu-i doar el cel care azi veghează
Sunt mii de oameni care pregătesc
Nu-i singur cel ce-și poartă-a lui povară
În toată țara, mâini care muncesc

Nu e de-ajuns doar să primești ce-ai vrut
Dar trebuie să știi și cum a fost făcut
Să știi să-l faci, să poți să-l repara
Și când se-oprește, iar să-l poți porni

Cu cei ce merg alături învățăm
La vreme grea rămânem împreună
Pe ei ne sprijinim și-i ajutăm
Iar ei ne sunt alături în furtună

Un nou mesaj apare dintr-odată
Și cere să-l trimiți neapărat
Copilul îl privește și întreabă
Dar știm că ce e scris e-adevărat?

Părinții se privesc pentru o clipă
Surprinși de întrebarea ce-a venit
Când lumea se grăbește să răspundă
Un simplu stai te face chibzuit

Prin casă fiecare se pregătește
Și mai verifică ce-ar putea lipsi
Părinții-ascultă tot ce se vorbește
Și-așteaptă liniștiți ce va veni

Când știi ce ai de făcut și nu ești singur
Și fiecare își face partea sa
Cu oameni lângă tine mergi mai sigur
Și treci mai drept prin tot ce va urma

Tată

O să fie bine?

Facem ce putem

Și va fi bine

Nu toate furtunile pot fi oprite
Nu orice drum îl putem prevedea
Dar putem pune lucrurile-n ordine
Cu mult înainte de vremea rea

Putem să știm în cine avem încredere
Să fim alături când ne este greu
Să nu așteptăm să vină furtuna
Ca să-nvățăm atunci ce-avem de făcut

La marginea furtunii, să stai în picioare
Prin tot ce-am pregătit și am clădit
Nu poți opri furtuna ce apare-n zare
Dar poate să te prindă pregătit
Când vremea grea se-abate peste noi
Rămânem împreună în furtună
Ne sprijinim și nu dăm înapoi
Știind că vom răzbate împreună

Să curgă apa, să rămână lumina
Să poată medicul să intre iar în tură
Să știm ce facem, unde și cu cine
Când lumea din jur nu mai e sigură

La marginea furtunii
Vom ști ce vrem să apărăm
O casă, oameni, drumuri și o viață
Și tot ce împreună am clădit

Furtuna poate trece peste ziduri

Dar o țară nu trăiește doar prin ziduri

O țară rezistă prin oamenii ei

14

DĂ-MI UN MOTIV SĂ ALEG

Capitolul 14 — Mișcare civică, nu mobilizare de masă

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Cartea respinge mobilizarea emoțională, liderul providențial și disciplina oarbă. O Mișcare Civică de Reconstrucție trebuie să fie o școală de cetățenie: educație civică, leadership responsabil, organizații curate, reguli anti-captură, participare locală și capacitatea de a recunoaște manipularea. Cetățeanul matur nu urmează doar o voce, ci cere obiective, mijloace, criterii și răspundere.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Prima scenă are loc într-o sală mică, unde un om promite că va găsi o cale. Din ultimul rând apar întrebările pe care politica improvizată le evită: cum, cu cine, cine plătește și cine răspunde? Întrebarea nu distruge proiectul; îl obligă să capete arhitectură. A doua scenă mută aceeași disciplină pe telefon, unde un tânăr oprește distribuirea unei știri până când îi verifică sursa și intenția.

PLURALISM ȘI RĂSPUNDERE

În a treia scenă, planurile sunt puse pe masă, vocile diferă, iar autoritatea nu vine din volum, ci din competență și argument. Piesa nu cere unanimitate. Oamenii pot avea opinii diferite, dar după alegerea unei direcții trebuie să-și asume decizia și consecințele. Aceasta este trecerea de la public manipulat la cetățeni care participă și controlează democratic organizația.

SENSUL FINALULUI

«Dă-mi un motiv să aleg» nu este neîncredere sterilă, ci dreptul de a înțelege înainte de adeviune. Succesiunea «întreb, verific, ascult, gândesc, aleg» devine metoda civică a cântecului. Finalul cere liderilor și ideilor să suporte întrebarea, deoarece numai o comunitate care păstrează libertatea judecății poate evita repetarea capturii politice descrise în carte.

VERSURI

În sala mică, oamenii se-adună
Fiecare cu un gând și-o întrebare
Un om le spune, eu găsesc o cale
Și le promite simplu rezolvare

Din ultimul rând se-aude-o voce
Dar cum? Cu cine? Cine va plăti?
Și încă una spune, cine va răspunde?
Și de ce crezi că asta poate reuși?

O întrebare nu destramă-un drum
Când vrei să știi pe unde vei porni
Nu-i slăbiciune să întrebi de ce?
E dreptul tău să judeci și să știi

Nu-mi spune doar ce vrei să cred
Și nu-mi cere să te urmez
Arată-mi drumul, spune-mi doar de ce
Dă-mi un motiv ca bine să aleg

Nu vreau răspunsuri fără-ntrebări
Nici adevăr ce nu suportă căutări
Lasă-mi mereu dreptul să înțeleg
Și dă-mi mereu un motiv să aleg

Un tânăr vede-n telefon o știre
Cu vorbe mari și-un titlu răspicat
Trimite-o tuturor, să știe lumea!
Dar înainte s-o trimită, s-a oprit

Dar cine spune? Unde pot verifica?
Și cine vrea să cred ce mi-a trimis?
Mai bine caut, să văd ce s-a omis
Decât să cred doar fiindcă mi s-a zis

Întreabă înainte să urmezi
Alegi ce să crezi, nu ce se cere

Nu-mi spune doar ce vrei să cred
Și nu-mi cere să te urmez
Arată-mi drumul, spune-mi doar de ce
Dă-mi un motiv ca bine să aleg

Se pun pe masă planuri și idei
Și fiecare spune ce gândește
Nu te convinge cine strigă tare
Ci omul care știe ce vorbește

Nu trebuie să fim mereu de-acord
Putem avea și gânduri diferite
Dar când alegem ce avem de făcut
Ne asumăm și lucrurile hotărâte

Întreb, verific, vreau să înțeleg
Nu las pe altul pentru mine să decidă
Ascult, gândesc, apoi aleg ce cred
Și merg pe drumul care mi se deschide

Nu-mi spune doar ce vrei să cred
Și nu-mi cere să te urmez
Arată-mi drumul, spune-mi doar de ce
Dă-mi un motiv ca bine să aleg

Nu vreau răspunsuri fără-ntrebări
Nici adevăr ce nu suportă căutări
Lasă-mi mereu dreptul să înțeleg
Și dă-mi mereu un motiv să aleg

Dă-mi un motiv să aleg

15

SUNT LIBER SĂ ALEG

Capitolul 15 — Programul Național de Reconstrucție 2026–2040

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL CAPITOLULUI

Programul Național de Reconstrucție 2026-2040 cere trecerea de la diagnostic la foaie de parcurs: priorități, etape, criterii, evaluare și mecanisme de corecție. Cartea înlocuiește limbajul salvării și al rupturii cu disciplina reconstrucției. Într-un sistem critic, panica nu repară; sunt necesare identificarea cauzei, izolarea riscului, restaurarea funcției și schimbarea arhitecturii pentru ca incidentul să nu se repete.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Piesa începe cu o contradicție personală: omul are formal dreptul de a vorbi și de a alege, dar dependența economică poate transforma libertatea într-un gest riscant. Dacă existența lui depinde de aprobarea celui căruia îi spune «nu», alegerea este incompletă. Personajul începe să-și construiască autonomie prin muncă, competență și mai multe căi posibile.

ALEGEREA DUSĂ ÎN FAPTĂ

Refrenul unește libertatea cu absența fricii, iar strofele următoare o leagă de răspundere. Nu este suficient să poți decide; trebuie să construiești, să accepți consecințele și să duci hotărârea până la rezultat. Cântecul micșorează deliberat scara programului național: o țară se schimbă prin mii de alegeri simple și corecte, repetate zilnic în instituții, firme, comunități și familii.

SENSUL FINALULUI

Versul «Nu ni se dă un mâine de-așteptat» sintetizează programul cărții. Viitorul nu este un produs livrat de o administrație, o alianță sau un lider, ci rezultatul unei succesiuni de decizii verificabile. Piesa încheie capitolele prin libertatea de a spune «da» sau «nu» și prin obligația de a da formă lumii care va veni.

VERSURI

Îmi spui că sunt liber să aleg
Că pot să spun deschis ce cred și eu
Dar dacă soarta mea depinde de ce spun
Cât de liber va rămâne gândul meu?

Nu-i libertate doar să pot alege
Ci să aleg fără ca frica să mă lege
Să fie da sau nu răspunsul meu
Fără să-ți cer să mă accepți ca să fiu eu

Muncesc să am ceva clădit de mine
Să nu depind de-un singur drum mereu
Când pot alege fără teamă ce urmează
Și da, și nu rămân răspunsul meu

Din munca mea îmi construiesc un viitor
Și fiecare pas îi dă mai mult contur
Când nu depind de-un singur drum mereu
Pot să aleg și să rămân tot eu

Nu-i libertate doar să pot alege
Ci să aleg fără ca frica să mă lege
Să fie da sau nu răspunsul meu
Fără să-ți cer să mă accepți ca să fiu eu

O țară nu se schimbă peste noapte
Ci prin alegeri simple, duse-n fapte
Când fiecare-și face treaba sa
Mii de decizii bune-o pot schimba

Nu vine libertatea din cuvinte
Ci din puterea de-a rămâne drept
Să poți alege drumul dinainte
Și să răspunzi de fiecare pas ce-l faci

Nu-i libertate doar să pot alege
Ci să aleg fără ca frica să mă lege
Să fie da sau nu răspunsul meu
Fără să-ți cer să mă accepți ca să fiu eu

Și dacă fiecare-și face partea sa
Din mii de-alegeri țara s-ar schimba
Din gesturi mici, în fiecare zi făcute
Se nasc în timp deciziile corecte

Nu ni se dă un mâine de-așteptat
Îl construim din tot ce-am hotărât
Și fiecare pas pe care-l facem
Dă formă lumii care va veni

16

EPILOG

Epilogul cărții — Reconstrucția ca datorie civică

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

NUCLEUL EPILOGULUI

Epilogul înlocuiește speranța într-un om providențial cu încrederea într-o arhitectură durabilă. Un lider poate deschide o cale, dar nu poate înlocui instituțiile, competența, proprietatea productivă, educația, tehnologia și răspunderea. O națiune se pierde prin mii de renunțări mici și se reconstruiește prin mii de decizii corecte, asumate de oameni care refuză să rămână spectatori.

SCENARIUL CÂNTECULUI

Vocile unui bărbat și ale unei femei privesc înapoi către răni, pierderi, libertate și moștenire. Trecutul nu este idealizat și nici respins; este transformat în lecție pentru cei care vin. Casa, hotarele, cuvintele și amintirile au valoare numai dacă primesc un rost nou prin acțiunea generației prezente. Refrenul afirmă că povestea continuă dincolo de viața celor care o cântă.

JUDECATA COPILULUI

Copilul întreabă ce au făcut adulții cu lumea primită. Această întrebare concentrează criteriul moral al cărții: nu perfecțiunea moștenirii, ci capacitatea de a o îmbunătăți și de a transmite puterea de a alege. Adulții nu promit un drum fără crize, ci curaj, educație și libertatea de a construi. Dialogul «Alegem. Și construim.» reduce doctrina la două verbe esențiale.

SENSUL FINALULUI

Finalul nu încheie proiectul, ci schimbă titularul răspunderii. «E rândul nostru», rostit de copil, poate însemna generația viitoare, dar și fiecare generație în momentul în care primește lumea. Povestea nu se termină cu noi tocmai pentru că reconstrucția este continuitate, nu episod. Moștenirea adevărată devine o țară mai capabilă și libertatea de a o duce încă un pas înainte.

VERSURI

Am mers prin ani, prin umbră și lumină
Cu tot ce-am fost, cu tot ce am pierdut
Din fiecare rană și ruină
Am învățat s-o luăm de la-nceput

Am învățat că libertatea doare
Când nu mai știm ce facem cu ea
Dar orice drum ce iese iar la soare
Începe când alegi a nu ceda

Ne-au fost lăsate case și hotare
Cuvinte, amintiri și câte-un dor
Dar țara merge numai mai departe
Prin cei ce-i dau, în fiecare zi, un rost

Ce-am moștenit nu-i doar o amintire
Nici doar trecutul prins între coperti
Trăiește-n tot ce ducem mai departe
Și-n tot ce dăm celor ce vin apoi

Nu putem schimba ce-a fost cândva
Dar putem alege ce va urma
Din tot ce-am învățat până acum
Mai avem împreună drum de dus

Povestea nu se termină cu noi
Mai sunt atâtea drumuri de urmat
Și celor care vor veni apoi
Le dăm mai mult din tot ce-am învățat
Povestea nu se termină aici
Cât timp mai știm ce vrem să construim
Din tot ce-am fost, din oameni mari și mici
Rămâne lumea-n care vrem să fim

Poate-un copil ne va-ntreba odată
Ce-ați făcut voi cu lumea ce-ați primit?
Și poate cea mai dreaptă judecată
Va fi în tot ce noi i-am dăruit

Nu-i vom promite liniște deplină
Nici drumuri fără teamă de urmat
Dar îi putem lăsa puterea de-a alege
Și curajul de a merge mai departe

Să știe că nimic nu vine gata
Că uneori refaci ce s-a pierdut
Că țara nu-i doar granița și harta
Ci oamenii și tot ce au făcut

Că poți cădea și totuși mergi-nainte
Că fiecare timp își are greul său
Dar cât păstrăm curajul viu în minte
Mai știm să ne ridicăm mereu

Nu putem schimba ce-a fost cândva
Dar putem alege ce va urma
Din tot ce-am primit și am trăit
Dăm mai departe tot ce-am învățat

Povestea nu se termină cu noi
Mai sunt atâtea drumuri de urmat
Și celor care vor veni apoi
Le dăm mai mult din tot ce-am învățat
Povestea nu se termină aici
Cât timp mai știm ce vrem să construim
Din tot ce-am fost, din oameni mari și mici
Rămâne lumea-n care vrem să fim

Și noi ce facem mai departe?

Alegem

Și construim

Nu știm cum va arăta ziua de mâine
Nici câte încercări vor mai veni
Dar dacă vom rămâne lângă oameni
Vom ști mereu pentru ce vom clădi

Nu trebuie să fim fără greșală
Nici să avem răspuns la toate
E de-ajuns să păstrăm în noi puterea
De-a face mâine lucrurile mai bine

Povestea nu se termină cu noi
Mai sunt atâtea drumuri de urmat
Și celor care vor veni apoi
Le dăm mai mult din tot ce-am învățat
Povestea nu se termină aici
Cât timp mai știm ce vrem să construim
Din tot ce-am fost, din oameni mari și mici
Rămâne lumea-n care vrem să fim

Și dacă într-o zi vor întreba
Ce-am făcut cu timpul care ni s-a dat
Să poată spune cei ce vor urma
Au dus povestea încă un pas

Nu moștenim doar ceea ce-a trecut
Primim și drumul care va urma
Iar tot ce mâine pare necunoscut
Începe azi, cu fiecare dintre noi

Nu este ultima poveste

Nici ultimul drum

De aici înainte

E rândul nostru

BONUS

RĂMÂI CEL CE ALEGE

Piesă bonus — Human–AI augmentation, în dialog cu tema Capitolului 12

DESCRIEREA ȘI SCENARIUL PIESEI

LEGĂTURA CU TEMA CĂRȚII

Piesa bonus dezvoltă afirmația capitolului despre tehnologie: soluția nu este refuzul Inteligenței Artificiale, ci augmentarea rapidă a oamenilor pentru a o folosi competent. AI poate accelera căutarea, comparația, învățarea și prototiparea, însă nu înlocuiește caracterul, judecata morală sau răspunderea. Suveranitatea personală și națională depinde de capacitatea de a folosi instrumentul fără a-i ceda decizia.

SCENARIUL DIALOGULUI

Un om întreabă de ce mai trebuie să învețe dacă sistemul poate răspunde. AI îi arată mai multe drumuri, dar omul formulează scopul, explică pentru cine construiește și alege varianta. Când răspunsul pare perfect, se descoperă că lipsește un fapt pe care omul nu l-a comunicat. Eroarea nu este tratată ca trădare a mașinii, ci ca lecție despre context, verificare și responsabilitatea celui care pune întrebarea.

AUGMENTAREA, NU ÎNLOCUIREA

Interludiul instrumental construiește metafora colaborării: sistemul generează variații, chitara selectează și transformă una dintre ele, iar omul și tehnologia completează împreună tema. Câștigul nu este numai productivitatea. Timpul economisit se întoarce în viața omului, la copilul care îl așteaptă. Astfel, augmentarea este evaluată și prin calitatea vieții, nu doar prin cantitatea de rezultate.

SENSUL FINALULUI

Titlul se schimbă în refrenul final de la «Rămân» la «Rămâi cel ce alege», transformând experiența personajului într-un avertisment adresat ascultătorului. AI poate deschide mii de posibilități, dar sensul, valorile, criteriul și consecințele rămân umane. Ultima replică fixează contractul matur Human-AI: tehnologia arată drumurile; omul alege și răspunde pentru ceea ce construiește.

VERSURI

Sunt aici
Spune-mi ce vrei să faci

Dacă poți răspunde la atâtea
De ce mai trebuie să învăț?

Ți-am arătat desenul și problema
Ți-am spus ce vrem și pentru cine-l facem
Tu mi-ai deschis mai multe căi deodată
Dar eu am hotărât pe care mergem

Pot să caut
Pot să-ți arăt mai multe drumuri

Ai pus alături drumuri diferite
Mi-ai arătat ce singur n-am văzut
Dintr-odată am privit mai departe
Dar eu am ales drumul de urmat

Îți pot arăta mii de drumuri
Dar nu poți alege-n locul meu

Poți să cauți și să-mi arăți
Drumuri pe care eu nu le-am văzut
Dar eu hotărâsc ce are valoare
Și eu aleg ce merită urmat

Rămân cel ce alege!
Rămân cel ce alege!

Răspunsul tău părea fără greșală
Și fiecare vorbă suna clar
Dar eu uitasem să îți spun ceva
Și-atunci răspunsul nu era întreg

Nu pot ști ce nu mi-ai spus

Am căutat din nou, am verificat
Ți-am spus și ce uitasem prima dată
Mi-ai arătat din nou ce se putea
Iar eu am înțeles ce să aleg

Arată-mi iar ce pot să fac

Îți pot arăta drumurile
Tu alegi

Atunci aleg ce merită urmat

Poți să cauți și să-mi arăți
Drumuri pe care eu nu le-am văzut
Dar eu hotărâsc ce are valoare
Și eu aleg ce merită urmat

Rămân cel ce alege!
Rămân cel ce alege!

Ce îmi lua o zi făceam într-o oră
Vedeam mai clar ce merită-ncearcă
Iar timpul câștigat venea cu mine
La copilul care m-a așteptat

Acum înțeleg de ce încă învăț
Să întreb, să caut și să verific
Să nu cred tot ce pare adevărat
Și să aleg ce vreau să construiesc

Pot să caut
Pot să-ți arăt mai multe drumuri
Alegerea este a ta

Și eu răspund pentru ce aleg

Poți să cauți și să-mi arăți
Drumuri pe care eu nu le-am văzut
Dar eu hotărâsc ce are valoare
Și eu aleg ce merită urmat

Rămâi cel ce alege!
Rămâi cel ce alege!

Ți-am arătat drumurile
Alegerea este a ta

Rămân cel ce alege

RESPONSABILITATE • RECONSTRUCȚIE • VIITOR

RĂMÂI CEL CE ALEGE

Și răspunde pentru ceea ce construiești

